

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 4742/07
06.02.2008. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Олге Ђуричић, председника већа, Обрада Андрића и Томислава Медведа, чланова већа, са саветником Врховног суда Биљаном Шундерић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца АА, кога заступа пуномоћник АБ, адвокат, изјављеној против тужене Националне службе за запошљавање Републике Србије, Београд, Краља Милутина број 8, ради поништаја решења број 0031-10412-347/2007 од 17.04.2007. године, у предмету остваривања права на новчану накнаду, у нејавној седници већа одржаној дана 06.02.2008. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ ОДБИЈА.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Националне службе за запошљавање Републике Србије –Филијале Нови Сад број Уп-104-1118-01/07 од 16.02.2007. године, којим је тужиоцу признато право на новчану накнаду у трајању од два месеца и 13 дана почев од 14.02.2007. године. Истим решењем утврђено је да је новчана накнада одређена у висини од 21.147,20 динара месечно што је 51,20% просечне месечне зараде по запосленом остварене у републици, за два месеца и 13 дана коришћења преосталог времена утврђеног права на новчану накнаду, те да по умањењу за износ доприноса за пензијско и инвалидско и здравствено осигурање иста се исплаћује у износу од 13.893,70 динара месечно. Наведеним решењем првостепеног органа утврђено је и то да се новчана накнада не може исплатити у износу нижем од минималне зараде утврђене у складу са законом за месец у коме се врши исплата новчане накнаде, те да за време исплате те накнаде именовани има право на пензијско и инвалидско и здравствено осигурање, на основуцу коју чини новчана накнада.

Тужбом којом је покренуо овај управни спор тужилац, преко пуномоћника, оспорава законитост решења туженог органа због учињених повреда правила поступка и неправилне примене материјалног права. Наводима тужбе указује да у проведеном поступку нису испоштована основна начела из чл. 5,6. и 15. Закона о општем управном поступку, нити одредбе Закона о запошљавању и правима радника за време привремене незапослености. Не спори чињеницу да му је радни однос престао дана 26.04.2006. године, а да се Националној служби за запошљавање Филијали у Новом Саду пријавио дана 03.05.2006. године, а којом приликом је и добио информацију да нема права на материјалну накнаду за време незапослености и друга права с обзиром да му је радни однос престао споразумом. Истиче да му је решењем првостепеног органа неосновано ускраћено право на новчану накнаду за прописаних 12 месеци и допринос за ПИО, те да не може бити одговоран зато што је Национална служба за запошљавање тек након добијања одлуке Врховног суда Србије од 05.10.2005. године променила свој став у погледу исплата новчаних накнада незапосленим радницима. Како са наведених разлога налази да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца предлаже да суд тужбу уважи и поништи оспорено решење.

Тужени орган је одговору на тужбу остао у свему при разлозима датим у образложењу оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

Након разматрања списка предмета, оцене навода тужбе и одговора на тужбу, као и по оцени законитости оспореног решења у смислу одредбе члана 39. став 1. Закона о управним споровима, Врховни суд Србије је нашао:

Тужба није основана.

Према образложењу оспореног решења, тужени орган је с обзиром на правилно и потпуно утврђено чињенично стање на које је примењен одговарајући материјални пропис, без повреде правила поступка од утицаја на решење ове управне ствари, основано нашао оспореним решењем да решењем првостепеног органа од 16.02.2007. године, није повређен закон на штету тужиоца. За овакву оцену и одлуку из списка тужени орган је дао разлоге које у свему као довољне и на закону засноване прихвата и овај суд.

Ово стога, јер је у поступку, који је претходио доношењу оспореног решења, а на основу акта о престанку радног односа број 1205/06 од 20.04.2006. године, неоспорно утврђено да је тужиоцу радни однос престао дана 26.04.2006. године, да се на евиденцију незапослених именовани пријавио дана 03.05.2006. године, као и то да је захтев за признавање права на новчану накнаду поднео тек 14.02.2007. године. У истом поступку као неспорно утврђено је и то да тужилац има стаж осигурања за признавање права на новчану

поступку као неспорно утврђено је и то да тужилац има стаж осигурања за признавање права на новчану накнаду, у укупном трајању од 35 година, 05 месеци и 22 дана.

Код овако утврђеног чињеничног стања ствари, а имајући у виду одредбе члана 110. ст. 1. и 2. и члана 115. став 1. тачка 4. Закона о запошљавању и осигурању за случај незапослености ("Службени гласник РС", бр. 71/2003... 84/2004), а на које одредбе закона се првостепени орган правилно позвао у образложењу ожалбеног решења, правилно је, и по оцени суда, поступио тужени орган када је оспореним решењем одбио, као неосновану, жалбу тужиоца изјављену против првостепеног решења од 16.02.2007. године, правилно налазећи да тужиоцу припада право на новчану накнаду само за преостало време до 12 месеци (за који временски период би му, иначе, припадало право на новчану накнаду да је предметни захтев поднео благовремено, у прописаном року), односно само за време у трајању од два месеца и 13 дана и то почев од дана подношења предметног захтева, како је и утврђено решењем тог првостепеног органа, а сагласно напреднаведеној одредби члана 110. став 2. Закона о запошљавању и осигурању за случај незапослености.

Сагласно свему напред изнетом, Врховни суд Србије је наводе тужбе оценио неоснованим, с обзиром на то да тужилац није навео околности или доказе који нису цењени у управном поступку, а били би од утицаја на другачије решење ове управне ствари.

Са наведених разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Врховни суд Србије је применом одредбе члана 41. став 2. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ", бр. 46/96), одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ,

дана 06.02.2008. године, У. 4742/07

Записничар, Председник већа-судија,

Биљана Шундерић, с.р. Олга Ђуричић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

РС